

LENGYEL GÉZA
Őszvégi sanzón

Most, hogy lefutottam ötezer méterem,
mindent befogadón, tisztán elmélkedem
s gyönyörködöm az ősztől langymeleg, talán
utolsó napfényes, aranyló délután;
köszöntenek színes buszok, panelfalak, –
utcák, terek embertömeget ontanak,
ezüst cipő, feszes nadrág, nyitott dzseki
lejt könnyedén s míg száz szemgolyó stírel, –
a türkiz karmoktól sem tör ki most a frász, –
lám, mit jelenthet a fény, no és a futás!
Emelkedett kedvem galériába hív,
csak egy lépésre van, s tudom, hogy nem naiv
a várakozás; a képtár absztrakt világa,
a színek, fény-árnyékok ritmuskavalkádja
szövődve lét-emlékkel – mint mikorrhíza*
az orchideával – múltó időmet gazdagítja.

* mikorrhíza=gombás gyökér (szimbiózis)

Rég emlékem

Rég emlékem: anyám-féle palacsinta
– tészta, dió, lekvár, tészta,
mindenféle édes réteg –
fent az égen stratus-felhők,
láva, tufa, láva, tufa,
kráterkúpos vulkánforma
– jóévtványú isteneknek? –
Gyöngyszem épül kagylóhéjba,
cseppkő hízik – csepp a cseppre –,
rétegződik ezredvégig,
tonnás firnhó, jégtömeg-hegy,
benne szén meg csont meg algák,
megdermedve, egymást fedve
longobárdok, hunok, kelták, –
volt világok. S jó az idő –
mi is voltunk. Űr-bendőbe rétegződünk.

LENGYEL GÉZA (1941) költő, tanár. Összegyűjtött versei *Rácsodálkozás* címmel jelentek meg 2007-ben.